

Paznicul cimitirului

de N. BATZARIA

Nu păzea nici un cimitir și nici nu avea din partea cuiva vre-o încredințare în legătură cu lăcașul unde se odihnesc cei adormiți pe vecie.

A fost botezat însă „paznicul cimitirului”, pentru că nu i s'a știut adevăratul lui nume și pentru că n'au prins celelalte porecle ce-i dăduseră. I s'a zis „Misantropul”, „Ursul”, „Somnambulu”, dar la urmă s'a găsit că porecla de „paznicul cimitirului” i se potrivea mai bine. Și i se potrivea, pentru că, deși nimeni nu-l însărușea să îngrijească de cimitir sau să-l păzească, de fapt că era ziua de mare, nu făcea altceva decât să dea ocazie cimitirului sau să se plimbe ceasuri întregi printre morminte.

O tuse seacă, scurtă ne vestea că trece prin strada noastră. Și atunci ne ziceam: „paznicul cimitirului se duce să stea de vorbă cu morții”.

Au trecut de atunci mai mulți ani și, închizând ochii, mi-l refac în chipul pe care îl am înaintea mea, de vreme slab înalt, adus de spate. Când umbra, are mersul sigur și sovrăitor; al zice că se ferește să atingă mai tare pământul. Și ce palizi și supti îi sunt obrajii pe cari îl încadrează o barbă mare, stufoasă, dar puțin îngrijită! Mici sunt ochii paznicului cimitirului, mici și înfrunți în adâncimea orbitelor. Acești ochi și mai cu seamă umerii săriți al obrazului trădează o vechie o băreie calnică sau tătară.

De unde venise și ce vânt al soarelui îi împinsese la Constantinopol pe acest om tăcut, singuratic, cu apăsături misterioase și despre care mai târziu am aflat că este rus? Și ce întâmplare nenorocită din viața sa îl făcea să-și petreacă vremea în societatea celor morți?

De mai bine de trei luni se mutase în cartierul nostru. Dar ooclea cu grije pe totuși căi în drum, părea o umbră răstăcită, care nu mai este în legătură cu pământul și cu oamenii, un duh stinger și pustiu care nu-și mai găsește odihna. Nu făcuse nici o cunoștință și nu vorbea cu nimeni.

Singurul său tovarăș de care nu se despărțea nici odată, era un câine, un dușnu nu tocmai prietenos la vedere. Deseori îl auzeam stând de vorbă cu acest câine, care părea că-l înțelege și avea chiar aerul că-l răspunde. Din limba în care vorbea cu câinele am înțeles că paznicul cimitirului e un fiu al nesfârșitului Rusii.

Acestui câine îi dădese faptul că am putut lega cunoștință cu atât de misteriosul său stăpân.

Într-o zi din zile, pe când mă duceam și eu la cimitir ca să depun câteva flori pe mormântul mamei—fie-l memoria bine cunoscută—dădău răsulul se repezi la mine lătrând furios și arătându-mi niște colți cari nu prevădeau ceva bun. Nu știu ce s'ar fi ales de mine, fără intervenția grabnică și hotărâtă a rusului. Își chemă câinele înapoi, dar nu se mulțumi cu atât. Socoti că o datorie de a-mi adresa câteva cuvinte, spuse într-o franțuzească absolut impecabilă.

I-am răspuns—asa cum știam—în limba rusă, socotind că în felul acesta îl fac plăcere și nimeresc mai lesne drumul care duce la inima lui. Rusul mă privi un moment mirat și după aceea mă întrebă: „Știi și tu rusete? Ai fost pe vremea în Rusia?”

Începutul era făcut, gârlă spartă și sfâșiat un colt din vălul de mister de care se înconjurase până atunci omul poreclat „paznicul cimitirului”.

Din ziua aceea îl întâlneam cam des și nu rare ori îl însoțeam în plimbarea sa favorită la cimitir. Și cu cât dăvnea mai strâns cunoștința noastră, cu atât mai mult omul acesta mă putea în uimire. Vălu în care își înfășurase taina vieții și-l păstra tot așa de des și de nepătruns. Nu știa nici un cuvânt, nici o auzie la trecutului său, la ceea ce-l făcuse să-l răscăsoasă țara și pe al său, ca să-și petreacă vremea într-unul din cimitirile dela Constantinopol și să ducă o viață de pustie în acest oraș al bucuriei și desfătărilor.

În schimb însă cu fiecare zi trecută mă convingeam mai mult că am înaintea mea pe un om cu cunoștințe vaste și solide și tot deodată un neîntrecut temperament artistic. În deosebi, când era vorba de muzică, rusul meu își arăta că e o autoritate înaintea căreia n'ai decât să te închini.

Și devenea din ce în ce mai comunicativ, mai expansiv. Parcă ținea să se despăgubească de tăcerea și singurătatea în care se închisese atâtea vreme.

Într-o după amiază se plimbuu nu departe de noi două cadane tinere. Descoperite la față, radeau între dânsese și din când în când aruncau priviri în direcția noastră.

Nu-l așa că sunt frumoase? I-am întrebat eu.

Dă-le încoale, răspuse rusul încruntându-se și fără să-și ridice mâcar ochii asupra lor. Adăugă după aceea sentențios: „femeia, oricât de frumoasă ar fi, rămâne tot femeie, adică o ființă menită să cadă și în cădere ea și să tărășcă și pe noi bărbații”.

În zadar i-am cerut să-mi arate pe ce își întemeiază o astfel de părere despre sexul frumos. Se încruntă și se turbură și mai mult și la urmă îmi zise: „te rog, să nu mai vorbim de femei, e un subiect care îmi face rău”.

Tăcu un răstimp și după aceea reluă vorba silindu-se să zămbescă: „mai bine să vorbim despre...a, da, am găsit despre noi înși-ne. N'ai dori să știi cine sunt și cum mă cheamă?”

Și fără să-mi dea răgaz să spun o vorbă, continuă: „Sunt născut în gubernia Tula, numele meu este Dimitri Mihailovici Parenow, sunt doctor în litere și diplomat al Conservatorului dela Petrograd. Mă găsesc la Constantinopol pentru...”, deocamdată îi spun că pentru motive de sănătate.

Sunt tuberculos în ultimul grad și știu că nu mai am mult de trăit. Acum știu despre mine totul sau aproape totul”.

Tăcu și rămase dus pe gânduri. Cu ochii pierduți în zare nici n'auzea cuvintele prin care căutam să-l alung ideile triste și să-i arăt că se înseală asupra gravității boalei sale.

După ce trecu o bucată de vreme, grăi din nou zicând: „a-cum suntem în iulie. Prin Septembrie, cel mai târziu prin Octombrie, are să sune și pentru mine ceasul din urmă. Mai va până atunci, așa că să nu mai vorbim nici despre asta, mai ales că vorbele nu pot folosi la ceva. Are să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple”.

În luna lui Septembrie, Dimitri Mihailovici Parenow căzu la pat, pentru că să nu se mai scoale. Cam pe la sfârșitul lunii, stăteau într-o zi din seri la capătul lui „îmi pare”, îmi zise el, „că în noaptea aceasta are să se stărească și cu mine”.

Scoase apoi de sub pernă un plic mare, pecețuit cu ceară roșie și mi-l înmână spunându-mi să nu-l deschid decât după moartea sa.

Doză zile după acesta Dimitri era înmormântat într-un colt din cimitirul grecesc din cartierul Tatavlia.

Și acum, după trecere de atâtea ani, întorc și corectez din nou filele îngălbenite și roase, de vreme din plicul pecețuit cu ceară roșie ce mi-l-a dat Dimitri în ajunul morții.

La început stău scrise sub forma de titlu următoarele cuvinte: „Acesta este apărarea mea, scrisă în minele din Siberia, unde am fost osândit la douăzeci de ani de muncă silnică”.

După un scurt rezumat al vieții sale, vine o expunere amănunțită a faptului pentru care a fost trimis în Siberia.

Fiu al unui nobil care posedă domenii întinse în gubernia Tula, Dimitri Mihailovici Parenow primise o educație aleasă și o instrucție îngrijită. Făcuse cu succes literile și conservatorul. Primele sale încercări literare atrăseseră atenția asupra numelui său.

„Dar femeia”, scrie el textual, „mi-a eșit în drum. Atunci am primit acea lovitură de pe urma căreia nu e nici un leac și nici o scăpare”.

Și Parenow povestește, ca și cum ar fi vorba de alt cineva, felul cum a primit lovitură ce l-a zdrobit viitorul și viața.

La vârsta de 25 de ani, făcuse cunoștință cu familia Navorow. Navorow era un bărbat de vreo 40 de ani, înalt, spătos și cu o forță de ațel. Avea însă inteligența adormită și spiritul închis pentru tot ce depășea plăcerile și nevoile materiale ale vieții. Căscă, atunci când era vorba de literatură, iar când se făcea muzică, adormea de obicei.

Maria Andreievna, nevasta lui Navorow, era prin gusturi, temperament și educație tot ce putea fi mai potrivnic bărbatului ei. O blondă de 22 ani, cu cei mai frumoși ochi albaștri, cu trăsăturile feței fine și aristocratice, înaltă, mlădioasă, a-cestă femeie cu un simț artistic dezvoltat și ales, se simțea adânc nenorocită în tovarășia acelei rușe de carne și mușchi, care era Navorow.

jurat de aureola unui artist și a unui soritor de talent. Se în-Atunci intră în casa lor Dimitri Mihailovici Parenow, încon-tâmplă ceea ce era fatal să se întâmple. Se plăcură, se iubiră, văzură unul în altul realizarea idealului visat.

„Și am iubit-o”, scria Parenow, „cu toată pasiunea celor 25 de ani și am dorit-o în fiecare clipă din zi și din noapte. Viața mea avea acum o singură țintă: să fac fetele Mariei Andreievna. Îmi pierău toate celelalte visuri și ambiții. Nu mai găseam nici un farmec în muzică și nu mă mai ispita soricul și ciuful. Scopul final al tuturor eforturilor noastre nu este oare să putem realiza câteva clipe de fetele? Și când în dragostea Mariei Andreievna vedeam întrupat integral meu ideal, la ce bun as fi căutat în alte direcții crâmpete de o satisfăcție înșelătoare și de o fetele care mai mult decât aparentă?”

„A iubi și a fi iubit; a face fetele cuiva și a le simți în înșuși fetele: fată care mai înaltă culme la care poate aspira cineva în viață, iar eu ajunsesem acolo.”

„Într-o zi din zile, Maria Andreievna, roșindu-se și rușinându-se, îmi împărtăși că peste câteva luni va fi mamă și că micuțul care se va naște este al nostru: al ei și al meu.”

„Maria Andreievna, a dat naștere unei fete. Ea susține că mi-ar semăna mie. Se poate. M'am uitat cu băgare de seamă la acea miniaură de om și n'am descoperit ceva care să-mi arate că în adevăr îmi seamănă. Dar de oarec Maria Andreievna o crede, zic și eu că așa trebuie să fie.”

„Sunt numai bucurii că venirea pe lume a copilului n'a în-fluențat și n'a atins sentimentele mele pentru mamă. Nu s'a rupt nici o părțică din iubirea mea. E adevărat, îl iubesc pe copil. Dar îl iubesc, pentru că îl este drag Mariei Andreievna. Hotărât, slau necușit pe culmea fetei mele.”

„Mă înșală părerea ori să fie adevărat ceea ce ob-serv del o vreme încoace? Să fie oare cu puțință ca Maria Andreievna care este a mea și nu poate fi decât a mea, să se schimbe, să se răcească de mine, să caute să mă evite și-mă uturem din groază gândindu-mă la acest lucru, să se a-proprie de bărbatul ei și să înceapă a avea înclinație pentru această brută?”

„Da, e adevărat! Am senzația că scriind aceste rânduri, nu înting tocmai în călmă, ci mi-l înfig în inimă și soric și sângele meu. Da, e adevărat! Maria Andreievna se apropie de bărbatul ei. Știu că nu-mi iubesc, sunt convins că nu-l poate iubi. Toată dragostea ei se revărsa acum asupra fetei plă-pânde despre care zice că eu i-as fi tată. Dar în fața bărbatului ei nu mai e cuprinsă de scârba ce o citem pe figura ei, de neștiință revolată ce se desprinde din toate gesturile ei.”

„Martiri, victima începe să se împace cu situația. De aci și până la o cădere totală nu e decât un pas.”

„Acest pas e făcut de Maria Andreievna. Mă așteptă să hotărât să facă o călătorie în strălănite însoțită de bărbatul ei.”

„Maria Andreievna nu mă mai iubesc! Nu se mai simte nenorocită pe lângă Navorow.”

„Și atunci am făcut ceea ce mi împunea datorita față de dânsa și sentimentul de onoare, ceea ce mi împunea conștiința cu o putere care nu era chip să mă împotrivesc. Îmi aș lu-decata îmi spunea: Maria Andreievna trebuie scăpată. Ea nu iubise pe alt cineva mai înainte de a te cunoaște. Te-a iubit pe tine și nu poate iubi pe altul. Numai o singură iubire o adevăra-tă, e morală, e sfântă. A iubi a doua oară, înseamnă a deca-de, înseamnă a „adica de ce n'as întrebuința cuvântul nime-rit? înseamnă a se prostitua.”

„Și am scăpat-o. Cum? Omorându-l! Da, am omorât-o cu mâna mea. Am făcut oare bine? Sunt 15 ani de când în întune-recul minelor din Siberia mi pun această întrebare și în to-l-deauna conștiința și judecata mi dau neschimbate același răs-puns: da, am făcut bine. Maria Andreievna trebuia să moră, pentru că să-și scape cinstea.”

„Știu: legea, morala publică, orânduirea socială. Toate a-ceslea mă osâdesc. Știu că în fața lui Dumnezeu și a oame-nilor Maria Andreievna aparține altuia, că eu nu eram decât...cunosc aceste clișee răsufale, această testatură făcută din mî-ni-cuși și fătăreie, menite să acopere și să justifice toate mi-să-lile.”

„Conștiința îmi spune însă că mai presus de născocirile ipocritelor oamenilor stau drepturile dumnezeiești ale sufle-tului și ale inimei, drepturile iubirii care rupe toate zăgăzurile și stărnă toate pedicele puse înainte de neajutoria omenescă.”

„În virtutea acestor drepturi de tref ori știute Maria An-dreievna era a mea și nu putea fi a unui altul, iar dacă din propria-i voință s'ar fi dat și altui om — indiferent de cati-tatea lui — înseamnă să-și lăsară în noroiu cinstea: să-și pângărească cele mai curale sentimente.”

„Eu am scăpat-o dela această decizie și până în ziua de astăzi conștiința mi spune că am făcut bine.”

„Ceilalți oameni văd în mine un criminal de rând sau un nebun înconștient. Ei nu mă înțeleg, nu pot să mă înțeleagă și de acela sunt împotriva mea. Dar lucrul acesta mă lasă cu totul nepăsător. N'am răvnit nici odată la aprobarea altora.”

„M'am osândit — nici nu se putea altfel. Ba încă președî-n-tele tribunalului a crezut că îmi pierdusem deăbinea mî-ni-tile, când, în loc de a căuta să-mi usurez vina, i-am spus lămu-rit și răscăpat: „am omorât-o pe Maria Andreievna, pentru că mă temeam că are să înceapă să-și iubească bărbatul, ceea ce ar fi făcut dintr-însa — până atunci o femeie cinstită — o ființă decazută și imorală.”

„Mi-au dat douăzeci de ani de muncă silnică și acum în al 15-lea de când sunt în aceste mine, unde am căpătat o boală care știu că nu lăsară, mi se aduce la cunoștință că tarul îmi gratiază cei cincisprezece ani ce mai am de făcut.”

„Peste câteva zile e vorba să mi se dea drumul. Mi-e tot una, dacă mă întorc din nou în lumea celor vii, ori îmi las oa-sele în fundul acestei mine. De mult, nu mai trăiesc. Viața mea a luat sfârșit din clipa în care Maria Andreievna, căzând sub lovitură ce i-am dat, a închis ochii pentru veșnicie.”

N. BATZARIA

CEL MAI SANATOS ALIMENT

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

CACAO VAN HOUTEN

INTRUNIREA ASOCIAȚIUNEI FEMINISTE

COMITETUL ORGANIZATOR: în primul plan d-nele Alexandrina Cantacuzino, Ră. Năeanu, Meisner, Ela Negruzți, Pop, etc.

CHESTIUNI FEMININE

Adunarea femeilor române în chestiunea Constituantei

În discuțiunea Constituantei, una din chestiunile la ordinea zilei, trebuie să e neapărat și aceia care interesează drepturi-le femeii.

Negreșit cămomentan nu se prea face mare caz, de oarece cel mai mult sunt încă vrămași ai feminismului. Deși în timpul războiului, femeia s'a arătat la o înălțime eroică, deși în operele caritabile, mâna ei seamănă vecinic mila și genero-zitatea, totuși mentalitatea îndărătnică a vremilor de sclavie, domină azi, volimul—constatăm mare—al creșterii masculine.

Sclavia femeii—oricât ar fi ea de disimulată sub încercă-riile proprii d a se manifesta singură—există totuși, susțî-nută de o Constituție vitregă jumătății cetățenești, prin care țara prosperază și își perpetuează națiunea; există, spre ru-sinea civilizației, pe care avem aerul că am cucerit-o, există pentru a aminti de sclavia negrilor—pe țărâmurile depărlate—și de robia țigănilor, pe făgăsurile noastre. Omul născut să fie liber, a rămas totuși încătușat și asuprit în jumătatea lui creatoare și stăgănat pe ntru libertate, nu mai aduce astăzi să realizeze ceea ce, legea bărbatilor se silite să-l înăbușe.

Femeile române, cu reprezentantele lor cele mai nobile s'an intrunit sub cupola unui teatru, să-și ceară, ceea ce li se cuvine de veacuri. Dămele Zoe Râmnicanu, fostă consilieră comu-nală, dr. Mantădine-Veneri, Alexandrina Cantacuzino, secon-date de d-nii dr. Gheorghien și ziaristul I. Teodorescu, dela „Adevărul” și „Dimineața”, au arătat nevoile femeilor și au cerut dreptul or la viața politică.

Motivunea ce urmează, a fost trimisă pretutindeni unde ea trebuiesc neapărat luată în seamă, printre care d-na Avril de St. Croix, președinta consiliului național din Franța, d-rei Elena Văcărescu și Camerilor legislative.

MOTIUNE

Societățile feministe unite astăzi 4 Martie 1923, întrunim-du-se în sala Teatrului Regina Maria spre a examina revendicările femeii române față de noua asezare constituțională, ce se proiectează a se da României întregii.

În urma cuvântărilor făcute de factorii autorizați ai mișcă-rii feministe și al votelor noastre sociale și politice: Considerând că noua pact organic al Statului, nu poate fi de înlocuit de cât pe temei de înaltă dreptate și în conformi-tate cu principiile democratice ale votului universal:

Considerând că orice strîbire a acestei concepțiuni de ega-litate îndreptătește fiind în contradicție vădită cu necesitățile ac-tuale ale vieții femeii române, nu poate de cât dăuna bunel dezvoltării a Statului însuși, cerem să se înleie în noua Con-stituție a României întregite drepturi civile și politice integrale, pentru femeile române.

Va fi Constituția de mâine liberatoarea femeii, sau va con-ținua să-l împună iurid rusinos, de până acum? Civilizația așteaptă ultimul semn, pentru a se putea rumi cu drep cuvânt astfel.

ROZINA

Poezia lui Eminescu „La Steaua”¹⁾

Studiu critic

Mulți au socotit poezia „La steaua” ca o traducere a poeziei Der Stern de Gottfried Keller. Asupra acestei chestiuni ale scrier pe vremuri un articol. *)

Reproducem în original poezia lui cu traducerea făcută de Gh. Pop, și poezia lui Eminescu.

DER STERN von GOTTFRIED KELLER

Stehst du den Stern im tornsten Blau,
Der sterbend fast erbleicht?
Sein Licht braucht eine ewigkeit
Bis es dein Aug' erreicht.

Vielleicht vor tausend Jahren schon
Zu Asche stob der Stern
Und doch sein seinen leuchtenden Schein
Wir dort noch süß und fern.

Dem Wesen solchen Scheitens gleich,
Der ist und doch nicht ist,
O Lieb, dein amtsvolles Sein
Wenn du gestorben bist.

IN ROMANEȘTE

Vezi în în depărtarea albastră steaua,
Ce pierind aproape pâllete?
Luminii sale-i trebuie o vecie
Până s'ajungă la ochiul tău.

Poate că de mii de ani
Steaua s'a prelucit în cenușă,
Și totuși nu vedem plăcută-i înălțare
Acolo, tăcută și liniștită.

Cu această înclînire,
Ce este și nu este, seamănă,
O draga mea, ființa-ți plînd de gratie
Când tu vei muri. 2)

LA STEAUA

La steaua care-a răsărit
E-o cale atât de lungă,
Că mi de ani i-au trebuit
Luminii să se-ajungă.

Poate de mii s'a stins în drum

În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre.

Încoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie;
Era, pe când nu s'a zărit,
Azi o vedem, și nu e.

Toi astel când al nostru dor
Peri în noaptea-odăncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă. 3)

Ce a dat Eminescu dela dânsul în această poezie și ce a luat dela Keller? N'ar fi putut lua decât comparația, însă de ce oare nu s'ar admite, că ea a scânteiat spontan în mintea poezii noastre? Faptul care se petrece cu lumina astrilor, este ceva banal în astronomie. Analogia dintre ei și fenomenul su-fletească al iubirii dispărute este de asemenea foarte mare; în cât nu este de mirat, ca ea să se fi născut în mai multe minți întrucâtva asemănătoare.

Nu știm cu precizie dacă Eminescu a cunoscut sau nu po-zia lui Keller; este mai probabil că da, având în vedere marea lui cultură.

Fapt este, că așa cum e, această poezie a lui Eminescu ni se înfățișează ca o creație a genului său, atât prin plasticita-tea imaginilor cât și prin muzicalitatea formei.

În creațiile literare nu în todeauna are însemnătate capi-tă-lă originalitatea ideii, însă deseori imaginile în cari o ex-primi și forma în care o torni. Privite din acest ultim punct de vedere, poezia „La Steaua” este un adevărat giuvăer poetic.

Cunoaștem 7 traduceri ale acestei fermecătoare poezii: 4 în limba germană, 2 în limba franceză și una în limba un-gară.

Întâmplător am găsit și o traducere în franțuzește a poe-ziei lui Gottfried Keller, făcută de către d. Leo Buchelin și pu-blicată într-o revistă română de mult dispărută, în acelaș loc paralel cu poezia lui Eminescu.

SEMBLANCE CHERE

(d'après Gottfried Keller)

Au fond noir de l'immensité,
Perdue, une étoile scintille;
Faible et lointaine, sa clarté
Pour atteindre ton oeil qui brille
A mis toute une éternité.

Or, elle est peut-être en poussière
Cette étoile—depuis mille ans;
Mais comme à son aube première
Elle épanche, en rayons tremblants,
Toujours sa muette lumière.

Pareil à ce mirage astral
D'un monde éteint qui lui quand même
Par delà l'oubli sépulcral
Il survivra de toi que l'aimé,
Un blanc fantôme d'idéal. 4)

După cum se vede, această traducere este cu mult infor-mioară poeziei lui Eminescu. Lucrul este firesc, de oarece ea este o redare a poeziei lui Keller și nimic altceva.

N. ZAHARIA

1) Pop. (Gh). Eminescu și Gottfried Keller („Conv. Lit.” 1898 Ianuarie).
2) Din Mihail Eminescu. „Viața și Opera lui. Editia II-a mă-rită, care va apărea în curând.
3) Lumină de lună, pag. 207.
4) „Viața Nouă”, Buc. 1898, p. 38.

A apărut No. 1 Anul XXIII

din vechia, interesanta și folositoare revistă

Sănătatea și Viața Fericită

oare pe lângă rubricile obișnuite conține următoarele articole foarte importante

Tinere! păstrează-ți tinerețea. — Hiperin-stinctivul de azi. — Intre patru ochi (ex-cesele conjugale). — De unde vin copiii? — Valsul morții. — Orariul igienic al e-levilor de liceu. — Albumina în urină. — Îngrijirea părului femeilor. — Vărsătu-rile femeilor însărcinate. — Urmările ble-noragiei. — Cum se îmbălază copiii? (cu numeroase ilustrații). — etc. etc.

Precum și începutul romanului medical: „Dacă unele femei nu cunosc adevărată fericire”

Giții acest n mar și vă veți convinge cât de interesantă și de folositoare este revista ilustrată „Sănătatea” caren ar trebui să lipsească din nici o casă, din nici o bibliotecă

No. 1 costă numai 5 lei. — Abonamentul anual: 50 lei. — „Sănătatea” Triumful 9, București

SE BEA SAMPANIA RHEIN PRETUTINDEN